

Er Kristeligt Dagblad en sensationsavis?

af Ole Witte Madsen

Mandag den 16. maj 2022 bragte Kristeligt Dagblad artiklen *Flere præster bruger håndspåläggelse og salvelse end for 20 år siden*. Der er omkring 2.400 præster ansat i folkekirken. Af dem fik omkring 1.700 tilsendt spørgeskemaet og deraf har kun 238 valgt at deltage i undersøgelsen og besvare en række spørgsmål om ”håndspåläggelse, salvelse eller andre ritualer med henblik på helbredelse”.

Jeg undrede mig over den ringe tilslutning (238 ud af 1.700 = 14%) og spurgte derfor ud i et facebookforum for præster i den danske folkekirke: ”Hvordan kan det være, at ikke flere præster deltager i rundspørger og offentlige debatter?” Der indkom straks en række svar lige fra holdningen, at ’præster har andet at lave end at besvare spørgeskemaer’ til at ’der er en skjult dagsorden bag spørgeskemaet’ og videre til at ’Kristeligt dagblad er en ”sensationshungrende sladderpresse” (direkte citat) og så videre. Kort sagt var der en del negative tilkendegivelser af spørgerunden og af avisens brug af de sparsomme svar.

Det er bekymrende, at præster ikke har tillid til Kristeligt Dagblad. Jeg tror, at mange lægfolk læser avisen med stor tillid til, at avisen taler folkekirkens sag ind i en verden, hvor religiøsitet, åndsfrihed og kristendom – for ikke at nævne folkekirken selv – får stadig trangere kår.

Det er underligt, at avisen vælger at bringe resultatet af undersøgelsen og endda interviewe forskere og præster for at få sat flere ord på, hvad det kan betyde at (tilsyneladende) flere præster benytter håndspåläggelse. Hvorfor ikke dykke ned i spørgsmålet om, hvorfor der deltog så få præster i spørgerunden? Dét spørgsmål blev ikke stillet, og det råber til himlene. Burde journalist Matilda Lyager Hanscomb ikke have brugt sin kritiske sans og stillet skarpt på den manglende deltagelse fra

folkekirkpræsterne? Det virker som en halv artikel, der mestendels fokuserer på overfladen af undersøgelsen, nemlig forbøn og håndspålæggelse, som altså kun 34% af de 238 respondenter benytter sig af. Derimod svarer hele 62% et højt nej til spørgsmålet: ”Praktiserer du selv håndspålæggelse, salvelse eller andre ritualer med henblik på helbredelse?” Kun 4% ved ikke, hvad de skal svare.

34% af de 238 respondenter er kun 81 ja-sigere mod 62% eller 148 nej-sigere. Skal der i folkekirken ikke være plads til de 81 præster, der bruger håndspålæggelse osv. med henblik på helbredelse? (Spørgsmålet om, hvem der må være i folkekirken, er åbenbart et hot emne p.t.) Jovist – det er såmænd slet ikke et spørgsmål i denne sammenhæng. Men er historien en forsideartikel værd?

Blandt ja-sigerne har journalisten bl.a. talt med sognepræst Lars Gustav Lindstrøm Lindhardt, der ganske vist praktiserer håndspålæggelse, men ikke tror på det: ”Selvom jeg ikke tror på, at der sker noget, vi ikke kan forklare, så gør det fysiske møde mellem to mennesker øjeblikket endnu større”.

Efter genlæsningen af artiklen og efter at have haft den i baghovedet over en måned, sidder jeg tilbage med stor undren. For hvad vil avisen og journalisten egentligt med artiklen? Den bygger ikke på en klippegrund af svarlystne folkekirkpræster, men står på et fundament af sand. Hele artiklen kunne såmænd fint have været kopt ned til det cirkeldiagram, der viser de 238 personers svar: Nej, ja, ved ikke. Måske med et efterfølgende notat om, at avisen vil bruge mere plads og tid på at dykke ned i spørgsmålet om, hvorfor der åbenbart er så mange præster, der ikke vil besvare et ret simpelt spørgsmål.

Ole Witte Madsen er sognepræst i Kongeåpastoratet